Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 10. septembra 2019*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Občianstvo Únie – Článok 21 ZFEÚ – Právo občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členského štátu – Smernica 2004/38/ES – Článok 3 ods. 1 a články 15, 27, 28, 30 a 31 – Pojem ‚oprávnená osoba' – Štátny príslušník tretieho štátu, ktorý je manželským partnerom občana Únie, ktorý vykonával svoju slobodu pohybu – Návrat občana Únie do členského štátu, ktorého je štátnym príslušníkom a v ktorom si odpykáva trest odňatia slobody – Požiadavky na hostiteľský členský štát podľa smernice 2004/38/ES pri prijímaní rozhodnutia o vyhostení uvedeného štátneho príslušníka tretieho štátu"

Vo veci C-94/18,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím High Court (Vyšší súd, Írsko) zo 16. januára 2018 a doručený Súdnemu dvoru 12. februára 2018, ktorý súvisí s konaním:

Nalini Chenchooliah

proti

Minister for Justice and Equality,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredsedníčka R. Silva de Lapuerta, predsedovia komôr A. Arabadžiev, A. Prechal (spravodajkyňa), M. Vilaras a C. Toader, sudcovia A. Rosas, E. Juhász, M. Safjan, D. Šváby, C. G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin, L. S. Rossi a I. Jarukaitis,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 15. januára 2019,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– N. Chenchooliah, v zastúpení: C. Power, SC a I. Whelan, BL, ktorých splnomocnili M. Trayers a M. Moroney solicitors,

– Minister for Justice and Equality, v zastúpení: M. Browne, G. Hodge a A. Joyce, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci N. Travers, SC S.-J. Hillery, BL a D. O'Loghlin, solicitor,

* Jazyk konania: angličtina.

– Írsko, v zastúpení: M. Browne, G. Hodge a A. Joyce, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci N. Travers, SC, S.-J. Hillery, BL, a D. O'Loghlin, solicitor,

– dánska vláda, v zastúpení: J. Nymann-Lindegren, M. Wolff a P. Z. L. Ngo, splnomocnení zástupcovia,

– holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman a C. S. Schillemans, splnomocnené zástupkyne,

– rakúska vláda, v zastúpení: G. Hesse, splnomocnený zástupca,

– Európska komisia, v zastúpení: E. Montaguti a J. Tomkin, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 21. mája 2019,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 14, 15, 27 a 28 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, 2004, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pani Nalini Chenchooliahovou, štátnou príslušníčkou tretieho štátu, na jednej strane a Minister for Justice and Equality (minister pre spravodlivosť a rovnosť, Írsko) (ďalej len „minister") na druhej strane vo veci rozhodnutia o deportácii, ktoré bolo voči pani Chenchooliahovej prijaté po návrate jej manžela, ktorý je občanom Únie, do členského štátu, ktorého je štátnym príslušníkom a v ktorom si odpykáva trest odňatia slobody.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenia 5, 23 a 24 smernice 2004/38 znejú:

„(5) právo všetkých občanov Únie voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov by sa malo, ak sa má uplatňovať podľa objektívnych podmienok slobody a dôstojnosti, udeliť tiež ich rodinným príslušníkom bez ohľadu na ich štátnu príslušnosť. …

…

(23) vyhostenie občanov Únie a ich rodinných príslušníkov na základe dôvodov verejného poriadku, verejného zdravia alebo verejnej bezpečnosti je opatrenie, ktoré môže vážne poškodiť osoby, ktoré využívali práva a slobody im udelené podľa zmluvy a skutočne sa integrovali do hostiteľského členského štátu. Rozsah takýchto opatrení by sa preto mal obmedziť v súlade so zásadou úmernosti [proporcionality – *neoficiálny preklad*], aby sa zohľadnil stupeň integrácie daných osôb, dĺžka ich pobytu v hostiteľskom členskom štáte, ich vek, zdravotný stav, rodinná a ekonomická situácia a väzby s krajinou ich pôvodu;

(24) preto čím je vyšší stupeň integrácie občanov Únie a ich rodinných príslušníkov v hostiteľskom členskom štáte, tým by mal byť vyšší stupeň ochrany proti vyhosteniu. …“

4 Článok 1 tejto smernice, nazvaný „Predmet“, stanovuje:

„Táto smernica stanovuje:

a) podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie práva voľného pohybu a pobytu v rámci územia členských štátov občanmi Únie a ich rodinných príslušníkov;

b) právo trvalého pobytu na území členských štátov pre občanov Únie a ich rodinných príslušníkov;

c) obmedzenia zavedené pre práva uvedené v a) a b) na základe dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia.“

5 Článok 2 uvedenej smernice, nazvaný „Vymedzenie pojmov“, stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

1. ‚Občan Únie‘ znamená akákoľvek osoba, ktorá má štátnu príslušnosť členského štátu;

2. ‚Rodinný príslušník‘ znamená:
   a) manželský partner;

…“

6 Článok 3 tej istej smernice, nazvaný „Oprávnené osoby“, vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Táto smernica sa uplatňuje na všetkých občanov Únie, ktorí sa pohybujú alebo zdržiavajú v členskom štáte inom, ako je členský štát, ktorého štátnymi príslušníkmi sú, a na ich rodinných príslušníkov, ako sú definovaní v bode 2 článku 2, ktorí ich sprevádzajú, alebo sa k nim pripájajú.“

7 Kapitola III smernice 2004/38, nazvaná „Právo pobytu“, obsahuje články 6 až 15 tejto smernice.

8 Článok 6 uvedenej smernice, nazvaný „Právo pobytu do troch mesiacov“, stanovuje:

„1. Občania Únie majú právo pobytu na území iného členského štátu počas obdobia do troch mesiacov bez akýchkoľvek podmienok alebo formalít iných, ako je požiadavka vlastniť platný preuka[z] totožnosti alebo pas.

2. Ustanovenia odseku 1 sa uplatňujú tiež na rodinných príslušníkov s platným pasom, ktorí nie sú štátni príslušníci členského štátu a ktorí sprevádzajú občana Únie alebo sa k nemu pripájajú.“

9 Podľa článku 7 tej istej smernice:

„1. Všetci občania Únie majú právo pobytu na území iného členského štátu počas obdobia dlhšieho ako tri mesiace, ak:

a) sú pracovníci alebo samostatne zárobkovo činné osoby v hostiteľskom členskom štáte; alebo

b) majú dostatočné zdroje pre samých seba a svojich rodinných príslušníkov, aby sa nestali záťažou pre systém sociálnej pomoci hostiteľského členského štátu počas obdobia ich pobytu, a ak majú komplexné krytie zdravotného poistenia v hostiteľskom členskom štáte; alebo

c) – sú zapísaní na súkromnej alebo verejnej inštitúcii, akreditovanej alebo financovanej hostiteľským členským štátom na základe jeho legislatívy alebo administratívneho postupu, s hlavným cieľom absolvovať študijný kurz, vrátane odborného vzdelávania; a

– majú komplexné krytie zdravotného poistenia v hostiteľskom členskom štáte a predložili príslušnému vnútroštátnemu úradu dôkaz prostredníctvom vyhlásenia alebo iným rovnocenným prostriedkom, podľa ich rozhodnutia, že majú dostatočné zdroje pre seba a svojich rodinných príslušníkov, aby sa nestali záťažou pre systém sociálnej pomoci hostiteľského členského štátu počas obdobia ich pobytu; alebo

…

2. Právo pobytu stanovené v odseku 1 sa rozširuje na rodinných príslušníkov, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, sprevádzajú alebo sa pripájajú k občanovi Únie v hostiteľskom členskom štáte, ak takýto občan Únie spĺňa podmienky uvedené v odseku 1a), b) alebo c).

…“

10 Článok 12 ods. 2 smernice 2004/38 obsahuje pravidlá týkajúce sa zachovania práva na pobyt rodinných príslušníkov občana Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, v prípade úmrtia občana Únie.

11 Článok 13 ods. 2 tejto smernice upravuje zachovanie práva na pobyt rodinných príslušníkov občana Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, v prípade rozvodu, anulovania manželstva alebo ukončenia registrovaného partnerstva.

12 Podľa článku 14 uvedenej smernice, nazvaného „Zachovanie práva pobytu“:

„1. Občania Únie a ich rodinní príslušníci majú právo pobytu určené v článku 6, pokiaľ sa nestávajú neprimeranou záťažou pre systém sociálnej pomoci hostiteľského členského štátu.

2. Občania Únie a ich rodinní príslušníci majú právo pobytu určené v článkoch 7, 12 a 13, pokiaľ spĺňajú podmienky v nich stanovené.

…

4. Ako výnimka z odsekov 1 a 2 a bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia kapitoly VI, sa opatrenie vyhostenia nesmie v žiadnom prípade prijať proti občanom Únie alebo ich rodinným príslušníkom, ak:

a) občania Únie sú pracovníkmi alebo samostatne zárobkovo činnými osobami, alebo

b) občania Únie vstúpili na územie hostiteľského členského štátu, aby hľadali zamestnanie. V tomto prípade občania Únie a ich rodinní príslušníci nesmú byť vyhostení, pokiaľ občania Únie sú schopní predložiť dôkaz, že si sústavne hľadajú zamestnanie a že majú skutočnú šancu zamestnať sa.“

13 Článok 15 tej istej smernice, nazvaný „Procedurálna ochrana“, stanovuje:

„1. Postupy stanovené článkami 30 a 31 sa uplatňujú analogicky na všetky rozhodnutia obmedzujúce voľný pohyb občanov Únie a ich rodinných príslušníkov z dôvodov iných, ako je verejný poriadok, verejná bezpečnosť alebo verejné zdravie.

…

3. Hostiteľský členský štát nesmie zaviesť zákaz vstupu v súvislosti s rozhodnutím o vyhostení, na ktoré sa uplatňuje odsek 1[.]“

14 Články 27, 28, 30 a 31 smernice 2004/38 sa nachádzajú v jej kapitole VI, nazvanej „Obmedzenia práva vstupu a práva pobytu z dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia“.

15 Článok 27 tejto smernice, nazvaný „Všeobecné zásady“, stanovuje:

„1. S výhradou ustanovení tejto kapitoly členské štáty môžu obmedziť slobodu pohybu a pobytu občanov Únie a ich rodinných príslušníkov bez ohľadu na ich štátnu príslušnosť na základe dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia. Tieto dôvody sa nesmú využívať pre ekonomické účely.

2. Opatrenia prijaté z dôvodov verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti musia byť v súlade s zásadou úmernosti [so zásadou proporcionality – *neoficiálny preklad*] a musia vychádzať výlučne z osobného správania daného jednotlivca. Trestné činy, ku ktorým došlo v minulosti, sa sam[y] o sebe nepovažujú za dôvody na prijatie takýchto opatrení.

Osobné správanie daného jednotlivca musí predstavovať skutočnú, existujúcu a dostatočne vážnu hrozbu ovplyvňujúcu jeden zo základných záujmov spoločnosti. Zdôvodnenia, ktoré sú oddelené od podrobností prípadu [Odôvodnenia, ktoré sa priamo netýkajú konkrétneho prípadu – *neoficiálny preklad*], alebo ktoré sa spoliehajú na aspekty všeobecnej prevencie, sú neprijateľné.

…“

16 Podľa článku 28 uvedenej smernice, nazvaného „Ochrana proti vyhosteniu“:

„1. Skôr, ako sa prijme rozhodnutie o vyhostení z dôvodov verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti, hostiteľský členský štát zohľadní také aspekty, ako je napríklad dĺžka pobytu daného jednotlivca na jeho území, vek, zdravotný stav, rodinná a ekonomická situácia, sociálna a kultúrna integrácia v hostiteľskom členskom štáte a rozsah väzieb s krajinou pôvodu.

2. Hostiteľský členský štát nesmie prijať rozhodnutie o vyhostení proti občanom Únie alebo ich rodinným príslušníkom bez ohľadu na štátnu príslušnosť, ktorí majú právo trvalého pobytu na jeho území, s výnimkou vážnych dôvodov verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti.

…“

17 Článok 30 tej istej smernice, nazvaný „Oznámenie o rozhodnutiach“, znie:

„1. Dané osoby dostanú písomné oznámenie o akýchkoľvek rozhodnutiach prijatých podľa článku 27 ods. 1 tak, aby boli schopné porozumieť ich obsahu a dôsledkom pre n[e].

2. Dané osoby budú presne a úplne informované o dôvodoch verejnej bezpečnosti, verejného poriadku alebo verejného zdravia, na základe ktorých sa rozhodnutia v ich prípade prijali, pokiaľ to nie je v rozpore so záujmami štátnej bezpečnosti.

3. Takéto oznámenie uvádza súd alebo správny úrad, na ktorom môže daná osoba podať odvolanie, časový limit na podanie odvolania a prípadne čas, do kedy musí daná osoba opustiť územie členského štátu. Okrem riadne zdôvodnených súrnych prípadov, čas na opustenie územia nie je kratší ako jeden mesiac od dátumu oznámenia.“

18 Článok 31 smernice 2004/38, nazvaný „Procedurálna ochrana“, stanovuje:

„1. Dané osoby majú prístup k súdnym a prípadne administratívnym konan[ia]m o opravnom prostriedku v hostiteľskom členskom štáte, aby sa mohli odvolať alebo požiadať o preskúmanie akéhokoľvek rozhodnutia prijatého proti nim na základe dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia.

2. Ak žiadosť o odvolanie sa proti rozhodnutiu o vyhostení alebo žiadosť o preskúmanie takéhoto rozhodnutia je doplnená žiadosťou o dočasný príkaz pozastavenia vymáhania takéhoto rozhodnutia, skutočné vysťahovanie z územia sa nesmie uskutočniť, kým sa neprijme rozhodnutie o dočasnom príkaze, okrem prípadov, keď:

– rozhodnutie o vyhostení je založené na predchádzajúcom súdnom rozhodnutí; alebo

– dané osoby mali predtým prístup k súdnemu preskúmaniu; alebo

– rozhodnutie o vyhostení je založené na mimoriadne dôležitých dôvodoch verejnej bezpečnosti podľa článku 28 ods. 3[.]

3. Konania o opravnom prostriedku umožňujú preskúmanie legálnosti rozhodnutia a tiež skutočností a okolností, z ktorých navrhované opatrenie vychádza. Zabezpečia, aby rozhodnutie nebolo neúmerné [neprimerané – *neoficiálny preklad*], najmä z hľadiska požiadaviek stanovených v článku 28.

4. Členské štáty môžu vylúčiť daného jednotlivca z ich územia pred ukončením konania o opravnom prostriedku, ale nesmú zabrániť, aby sa daný jednotlivec dostavil osobne na obhajobu, s výnimkou prípadu, ak jeho vystúpenie môže spôsobiť vážne ťažkosti pre verejný poriadok alebo verejnú bezpečnosť alebo, keď odvolávacie alebo súdne preskúmanie sa týka odmietnutia vstupu na územie.“

Írske právo

19 Írska právna úprava, ktorou sa preberá smernica 2004/38, sa nachádza v European Communities (Free Movement of Persons) Regulations 2015 [nariadenie týkajúce sa Európskych spoločenstiev (voľný pohyb osôb) z roku 2015], ktorým bolo od 1. februára 2016 nahradené European Communities (Free Movement of Persons) (n° 2) Regulations 2006 [nariadenie týkajúce sa Európskych spoločenstiev (voľný pohyb osôb) (č. 2) z roku 2006] z 18. decembra 2006 (ďalej len „nariadenie z roku 2006“).

20 Článok 20 nariadenia z roku 2006 stanovoval pravidlá týkajúce sa právomoci ministra v oblasti prijímania tzv. rozhodnutí o „vyhostení“ *(removal orders)*.

21 Immigration Act 1999 (zákon z roku 1999 o prisťahovalectve) obsahuje pravidlá vnútroštátneho cudzineckého práva, ktoré sa uplatňujú mimo rámca pôsobnosti smernice 2004/38.

22 Článok 3 tohto zákona upravuje právomoc ministra prijímať tzv. rozhodnutia o „deportácii“ *(deportation orders)*.

23 V súlade s článkom 3 ods. 1 uvedeného zákona môže minister prijať rozhodnutie o deportácii „s cieľom nariadiť akémukoľvek cudzincovi, ktorého sa rozhodnutie týka, aby opustil územie v lehote uvedenej v tomto rozhodnutí a v budúcnosti sa držal mimo daného územia“.

24 Podľa článku 3 ods. 2 písm. h) a i) zákona z roku 1999 o prisťahovalectve sa rozhodnutie o deportácii môže prijať vo vzťahu k osobám, ktoré „podľa ministra porušili zákaz alebo podmienku, ktoré boli vo vzťahu k nim uložené, pokiaľ ide o prepravenie sa na územie, alebo vstup na územie, alebo povolenie na pobyt na území“, alebo „ktorých deportácia by podľa názoru ministra bola prospešná pre spoločné blaho“.

25 Podľa článku 3 ods. 3 písm. a) uvedeného zákona v prípade, že minister prijme návrh rozhodnutia o deportácii, písomne ho spolu s jeho odôvodnením oznámi dotknutej osobe.

26 Článok 3 ods. 4 toho istého zákona stanovuje, že v oznámení uvedeného návrhu sa okrem iného musia uviesť tieto údaje:

– údaj, že osoba môže podať pripomienky v lehote 15 pracovných dní,

– údaj, že osoba má právo opustiť územie dobrovoľne predtým, ako minister v jej veci rozhodne, a údaj, že osoba je povinná informovať ministra o opatreniach prijatých na účely opustenia územia, a

– údaj, že osoba môže súhlasiť s prijatím rozhodnutia o deportácii v lehote 15 pracovných dní, v nadväznosti na čo je minister povinný zorganizovať vyhostenie osoby z územia čo najskôr.

27 Po tom, ako je rozhodnutie o deportácii prijaté, ostáva v platnosti na dobu neurčitú. Dotknutá osoba však môže požiadať o zmenu alebo zrušenie takéhoto rozhodnutia na základe článku 3 ods. 11 zákona z roku 1999 o prisťahovalectve. Pri preskúmaní takejto žiadosti musí minister posúdiť, či žiadateľ preukázal zmenu okolností, ku ktorej došlo od prijatia tohto rozhodnutia a ktorá odôvodňuje jeho zrušenie. Takéto okolnosti môžu vzniknúť okrem iného v prípade, keď je osoba rodinným príslušníkom občana Únie, ktorý v Írsku vykonáva práva na voľný pohyb, ktoré mu priznáva právo Únie.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

28 Pani Chenchooliahová, štátna príslušníčka Maurícia, prišla do Írska vo februári 2005 na študentské vízum a v tomto členskom štáte bývala do 7. februára 2012 na základe postupne udeľovaných povolení na pobyt.

29 Dňa 13. septembra 2011 sa vydala za portugalského štátneho príslušníka s pobytom v Írsku.

30 Listom z 2. februára 2012 požiadala o to, aby jej bol ako manželke občana Únie vydaný pobytový preukaz.

31 Následne minister viackrát požiadal o dodatočné informácie, ktoré pani Chenchooliahová sčasti poskytla v liste z 25. mája 2012. Listom z 27. augusta 2012 požiadala o dodatočnú lehotu na predloženie pracovnej zmluvy, pričom uviedla, že jej manžel nedávno začal pracovať.

32 Rozhodnutím z 11. septembra 2012 minister zamietol žiadosť o vydanie pobytového preukazu z týchto dôvodov:

„Nepreukázali ste, že občan Únie vykonáva v Írsku ekonomickú činnosť, takže minister nie je presvedčený o tom, že tento občan vykonáva [svoje] práva prostredníctvom zamestnania alebo samostatne zárobkovej činnosti, prostredníctvom štúdia, v dôsledku nedobrovoľnej nezamestnanosti alebo z dôvodu disponovania dostatočnými zdrojmi, v súlade s požiadavkami podľa článku 6 ods. 2 písm. a) nariadenia [z roku 2006]. Preto nemáte právo na pobyt [v Írsku] na základe článku 6 ods. 2 písm. a) nariadenia [z roku 2006].“

33 Listom z 15. októbra 2012 pani Chenchooliahová poskytla dôkaz o tom, že jej manžel vykonával zamestnanie v reštaurácii počas obdobia dvoch týždňov, a požiadala o predĺženie lehoty na podanie žiadosti o preskúmanie rozhodnutia z 11. septembra 2012.

34 Listom z 31. októbra 2012 minister súhlasil s predĺžením uvedenej lehoty. Minister následne požiadal o dodatočné informácie a uviedol, že pokiaľ nebudú tieto informácie poskytnuté v lehote desať pracovných dní, vec bude postúpená oddeleniu zodpovednému za vyhostenia.

35 Vzhľadom na to, že pani Chenchooliahová počas obdobia takmer dvoch rokov neoznámila žiadne nové informácie, rozhodnutie z 11. septembra 2012 sa stalo právoplatným.

36 Listom zo 17. júla 2014, zaslaným priamo ministrovi, pani Chenchooliahová oznámila, že v dôsledku odsúdenia v trestnom konaní nastúpil jej manžel v Portugalsku na výkon trestu odňatia slobody od 16. júna 2014, a požiadala o povolenie zotrvať na území Írska, pričom poukázala na svoju osobnú situáciu.

37 Listom z 3. septembra 2014 informoval minister pani Chenchooliahovú, že sa plánuje prijať rozhodnutie o jej vyhostení z dôvodu, že jej manžel, občan Únie, sa v Írsku zdržiaval počas obdobia viac ako troch mesiacov bez toho, aby spĺňal požiadavky podľa článku 6 ods. 2 nariadenia z roku 2006, ktorý je ustanovením, ktorým sa do írskeho práva preberá článok 7 ods. 2 smernice 2004/38, takže už nemala právo zostať v Írsku.

38 Následne listom z 26. novembra 2015 advokáti zastupujúci pani Chenchooliahovú požiadali ministra, aby jej na základe diskrečnej právomoci, ktorú mu zveruje írske právo, udelil povolenie na pobyt, pričom poukázali najmä na dlhé obdobie, počas ktorého sa pani Chenchooliahová v Írsku zdržiavala, jej pracovnú kariéru, ako aj jej šance zamestnať sa.

39 Listom z 15. novembra 2016 informoval minister pani Chenchooliahovú, že rozhodol o tom, že sa nevykoná opatrenie vyhostenia, ale že sa začne konanie o deportácii na základe článku 3 zákona z roku 1999 o prisťahovalectve.

40 K tomuto listu bol priložený návrh rozhodnutia o deportácii s výzvou, aby pani Chenchooliahová predložila pripomienky. Tento návrh bol založený na protiprávnej povahe pobytu pani Chenchooliahovej v Írsku od 7. februára 2012 a na názore ministra, podľa ktorého by deportácia dotknutej osoby bola prospešná pre všeobecné blaho.

41 K tomu istému listu bolo tiež priložené predchádzajúce rozhodnutie z 21. októbra 2016, ktorým bolo potvrdené, že vo vzťahu k pani Chenchooliahovej minister rozhodol neprijať rozhodnutie o vyhostení na základe nariadenia z roku 2006 a prechodných ustanovení nariadenia týkajúceho sa Európskych spoločenstiev (voľný pohyb osôb) z roku 2015.

42 Dňa 12. decembra 2016 povolil vnútroštátny súd pani Chenchooliahovej podať návrh na súdne preskúmanie rozhodnutia z 21. októbra 2016, ako aj na vydanie súdneho príkazu, ktorým sa ministrovi zakazuje prijať rozhodnutie, na základe ktorého má byť deportovaná. Tento súd okrem toho prijal predbežné opatrenia, ktorých cieľom bolo zabrániť pokračovaniu v deportácii pani Chenchooliahovej predtým, ako sa rozhodne o jej opravnom prostriedku.

43 Vnútroštátny súd sa domnieva, že Súdny dvor sa zatiaľ nevyslovil k otázke, či v takej situácii, o akú ide v prejednávanej veci, keď sa občan Únie vrátil do členského štátu, ktorého je štátnym príslušníkom, v tomto prípade na účely výkonu trestu odňatia slobody, a v hostiteľskom členskom štáte už nevykonáva svoje právo na voľný pohyb na základe práva Únie, patrí štátny príslušník tretieho štátu, ktorý je manželským partnerom tohto občana Únie, naďalej do pôsobnosti smernice 2004/38 ako

„oprávnená osoba“ v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice, takže jeho vyhostenie z hostiteľského členského štátu, v ktorom sa už zdržiava protiprávne, sa riadi najmä článkami 27, 28 a 31 uvedenej smernice.

44 High Court (Vyšší súd, Írsko) v tejto súvislosti odkazuje na rozsudok, ktorý vydal 29. apríla 2014 a v ktorom bolo v situácii podobnej situácii, o ktorú ide vo veci samej, prijaté rozhodnutie, že na túto otázku treba odpovedať kladne. Podľa tohto rozsudku by sa toto riešenie mohlo zakladať na judikatúre Súdneho dvora a najmä na rozsudku z 25. júla 2008, Metock a i. (C-127/08, EU:C:2008:449).

45 Vnútroštátny súd uvádza, že prípadné závery vyplývajúce z uvedeného rozsudku na účely prejednávanej veci boli pred ním prejednané.

46 Minister tak kritizoval ten istý rozsudok s poukázaním najmä na to, že sa v ňom nerešpektuje podstatná skutočnosť, a to že rodinný príslušník občana Únie nepatrí do pôsobnosti smernice 2004/38, ak tento občan v skutočnosti a v súčasnosti nevykonáva svoje právo na voľný pohyb. V takom prípade sa rozhodnutie o vyhostení tohto rodinného príslušníka nespravuje ustanoveniami kapitoly VI tejto smernice, ale vnútroštátnym právom uplatniteľným mimo pôsobnosť uvedenej smernice.

47 Navyše na účely opačného výkladu by bolo potrebné preukázať nebezpečenstvo pre verejný poriadok alebo verejnú bezpečnosť, čo by veľmi sťažovalo, ba až prakticky znemožňovalo vyhostenie štátnych príslušníkov tretích štátov, ktorí sú manželskými partnermi občanov Únie a ktorí v určitom období možno iba využili právo na prechodný pobyt z dôvodu činností svojich manželských partnerov v hostiteľskom členskom štáte, a to bez ohľadu na súčasnú činnosť alebo miesto, kde sa títo občania Únie aktuálne zdržiavajú a ktoré by mohlo byť aj mimo Únie.

48 Naproti tomu pani Chenchooliahová pred vnútroštátnym súdom tvrdila, že rozsudok z 29. apríla 2014, ktorý tento vnútroštátny súd vydal, potvrdzuje jej stanovisko, podľa ktorého sa na ňu ako na osobu, ktorá z dôvodu svojho manželského zväzku mala v určitom čase právo na aspoň prechodný pobyt do troch mesiacov na základe článku 6 smernice 2004/38, aj naďalej vzťahuje táto smernica, a teda môže byť z územia hostiteľského členského štátu vyhostená len pri rešpektovaní pravidiel a záruk, ktoré stanovuje uvedená smernica, a to vrátane tých, ktoré sú stanovené v článkoch 27 a 28 tej istej smernice.

49 Za týchto podmienok High Court (Vyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Ak bolo manželskému partnerovi občana Únie, ktorý vykonával práva na voľný pohyb podľa článku 6 smernice 2004/38, zamietnuté právo na pobyt podľa článku 7 tejto smernice z dôvodu, že tento občan Únie nevykonával, resp. už nevykonáva, v dotknutom hostiteľskom členskom štáte práva vyplývajúce zo zmlúv… Únie, a ak bol prijatý návrh na vyhostenie uvedeného manželského partnera z tohto členského štátu, má sa toto vyhostenie vykonať podľa a v súlade s ustanoveniami smernice 2004/38 alebo patrí do pôsobnosti vnútroštátnych právnych predpisov členského štátu?

2. Ak odpoveď na prvú otázku znie, že vyhostenie sa má vykonať podľa ustanovení smernice 2004/38, má sa vyhostenie vykonať podľa a v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z kapitoly VI tejto smernice, najmä z článkov 27 a 28 uvedenej smernice, alebo sa členský štát môže v takýchto prípadoch opierať o iné ustanovenia smernice 2004/38, najmä o jej články 14 a 15?“

O prejudiciálnych otázkach

50 Svojimi dvoma otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa ustanovenia jednak kapitoly VI smernice 2004/38, najmä jej články 27 a 28, a jednak článkov 14 a 15 tejto smernice majú vykladať v tom zmysle, že tieto ustanovenia sa uplatňujú na rozhodnutie o vyhostení prijaté voči štátnemu príslušníkovi tretieho štátu z dôvodu, že tento štátny príslušník už nemá právo na pobyt na základe uvedenej smernice, a to v takej situácii, o akú ide vo veci samej, keď sa tento štátny príslušník zosobášil s občanom Únie v čase, keď tento občan využil svoju slobodu pohybu tým, že prišiel do hostiteľského členského štátu a zdržiaval sa v ňom spolu s uvedeným štátnym príslušníkom, pričom tento občan sa následne vrátil do členského štátu, ktorého je štátnym príslušníkom.

51 Pred preskúmaním týchto otázok treba na úvod vymedziť ich rozsah.

52 V prejednávanej veci sa pani Chenchooliahová, štátna príslušníčka tretieho štátu, nedomáha práva na pobyt, ktoré je odvodené od práva na pobyt jej manželského partnera, občana Únie, na základe smernice 2004/38. Jej žiadosť o priznanie takéhoto práva na základe článku 7 tejto smernice bola totiž zamietnutá rozhodnutím, ktoré sa stalo právoplatným a ktoré nespochybňuje.

53 Naopak tvrdí, že skutočnosť, že sa v súčasnosti protiprávne zdržiava na území Írska, ktoré je hostiteľským členským štátom, nemôže byť sankcionovaná rozhodnutím o deportácii prijatým na základe článku 3 zákona z roku 1999 o prisťahovalectve, ktoré *ex offo* obsahuje zákaz vstupu na územie na dobu neurčitú, ale môže viesť len k rozhodnutiu o vyhostení, ktoré bolo prijaté v súlade s ochranou, ktorú jej zabezpečuje smernica 2004/38 a najmä jej články 27 a 28.

54 V nadväznosti na toto objasnenie treba najskôr pripomenúť, že v súlade s článkom 3 ods. 1 smernice 2004/38 do pôsobnosti tejto smernice patria a za oprávnené osoby, ktoré majú nárok na práva upravené touto smernicou, sa považujú občania Únie, ktorí sa pohybujú alebo zdržiavajú v inom členskom štáte, než je členský štát, ktorého sú štátnymi príslušníkmi, a ich rodinní príslušníci, ako sú definovaní v článku 2 bode 2 uvedenej smernice, ktorí týchto občanov buď sprevádzajú, alebo sa k nim pripájajú (rozsudok zo 14. novembra 2017, Lounes, C-165/16, EU:C:2017:862, bod 34 a citovaná judikatúra).

55 V prejednávanej veci je nesporné, že manžel pani Chenchooliahovej, ktorý je portugalským štátnym príslušníkom, a teda občanom Únie, využil svoju slobodu pohybu tým, že sa presťahoval do iného členského štátu, než je členský štát, ktorého je štátnym príslušníkom, a v tomto inom členskom štáte sa zdržiaval, keďže opustil Portugalsko, aby pricestoval do Írska.

56 Rovnako je nesporné, že pani Chenchooliahová z dôvodu svojho manželstva s týmto občanom Únie v čase, keď tento občan využil svoju slobodu pohybu, bývala počas určitého obdobia so svojím manželom v Írsku na základe odvodeného práva na pobyt, ktoré článok 6 ods. 2 smernice 2004/38 priznáva rodinným príslušníkom občana Únie.

57 Napokon skutočnosť, že pani Chenchooliahová vstúpila na územie Írska skôr ako jej manželský partner a ešte predtým, ako sa stala jeho rodinným príslušníkom, je irelevantná, keďže je nesporné, že sa s manželským partnerom v hostiteľskom členskom štáte zdržiavala.

58 Ako totiž Súdny dvor už uviedol, treba výraz „rodinní príslušníci [občana Únie], ktorí [ho] sprevádzajú“, uvedený v článku 3 ods. 1 smernice 2004/38, vykladať v tom zmysle, že sa týka tak rodinných príslušníkov občana Únie, ktorí s ním vstúpili do hostiteľského členského štátu, ako aj tých, ktorí sa s ním v tomto členskom štáte zdržiavajú, bez ohľadu na to, či v tomto druhom prípade štátni príslušníci tretích krajín vstúpili do uvedeného členského štátu skôr alebo neskôr ako občan Únie, alebo skôr alebo neskôr, ako sa stali jeho rodinnými príslušníkmi (rozsudok z 25. júla 2008, Metock a i., C-127/08, EU:C:2008:449, bod 93).

59 Od návratu jej manžela do Portugalska však pani Chenchooliahová už nemá postavenie „oprávnenej osoby“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2004/38.

60 Pani Chenchooliahová, keďže zostala v Írsku, kde sa viac nezdržiava so svojím portugalským manželským partnerom, a hoci tento manželský partner v minulosti využil svoju slobodu pohybu tým, že sa presťahoval do Írska a počas určitého obdobia sa tam s ňou zdržiaval, totiž už nespĺňa požiadavku spočívajúcu v sprevádzaní občana Únie alebo v pripojení sa k nemu, ktorú stanovuje uvedený článok 3 ods. 1.

61 Ako pripomenul Súdny dvor, táto požiadavka, ktorá je tiež zopakovaná najmä v článku 6 ods. 2 a článku 7 ods. 2 smernice 2004/38, zodpovedá účelu a odôvodneniu odvodených práv na vstup a pobyt, ktoré táto smernica stanovuje pre rodinných príslušníkov občanov Únie. Účel a odôvodnenie takýchto odvodených práv totiž súvisia so skutočnosťou, že odmietnuť ich priznanie by mohlo narušiť najmä skutočný výkon slobody pohybu dotknutým občanom Únie, ako aj výkon a potrebný účinok práv, ktoré tomuto občanovi vyplývajú z článku 21 ods. 1 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. novembra 2012, Iida, C-40/11, EU:C:2012:691, body 62 a 63, ako aj zo 14. novembra 2017, Lounes, C-165/16, EU:C:2017:862, bod 48).

62 Okrem toho pojem „oprávnená osoba“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2004/38 je dynamickým pojmom v tom zmysle, že postavenie oprávnenej osoby, aj keď bolo získané v minulosti, možno následne stratiť v prípade, že podmienky stanovené v tomto ustanovení už nie sú splnené (pozri analogicky rozsudok zo 14. novembra 2017, Lounes, C-165/16, EU:C:2017:862, body 38 až 42).

63 V tomto kontexte Súdny dvor rozhodol, že uplatnenie smernice 2004/38 len na tých rodinných príslušníkov občana Únie, ktorí tohto občana buď „sprevádzajú“, alebo sa „k nemu pripájajú“ v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice, znamená obmedziť právo na vstup a pobyt rodinných príslušníkov občana Únie na členský štát, v ktorom sa tento občan zdržiava (rozsudok z 25. júla 2008, Metock a i., C-127/08, EU:C:2008:449, bod 94).

64 Súdny dvor ďalej uviedol, že od okamihu, keď štátnemu príslušníkovi tretieho štátu, ktorý je rodinným príslušníkom občana Únie, vyplýva zo smernice 2004/38 právo na vstup a pobyt v hostiteľskom členskom štáte, môže tento štát obmedziť toto právo len vtedy, ak dodrží články 27 a 35 tejto smernice (rozsudok z 25. júla 2008, Metock a i., C-127/08, EU:C:2008:449, bod 95).

65 Pokiaľ tak štátny príslušník tretieho štátu, manželský partner občana Únie, ktorý vykonáva svoju slobodu pohybu, býva s týmto občanom v hostiteľskom členskom štáte a je teda „oprávnenou osobou“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2004/38, možno právo na pobyt, ktoré tomuto štátnemu príslušníkovi vyplýva z tejto smernice, najmä z jej článku 7 ods. 2, obmedziť len, ak sú dodržané najmä články 27 a 35 uvedenej smernice.

66 Takáto situácia sa však odlišuje od situácie, o ktorú ide vo veci samej, ktorá sa vyznačuje tým, že dotknutý štátny príslušník tretieho štátu sa viac so svojím manželským partnerom, ktorý je občanom Únie, nezdržiava v hostiteľskom členskom štáte po odchode tohto občana, pričom mu bolo odopreté právo na pobyt podľa článku 7 ods. 2 smernice 2004/38. V dôsledku toho nemá tento štátny príslušník už právo na pobyt na základe tejto smernice, keďže takisto nespadá pod žiadnu zo situácií uvedených v článku 12 ods. 2 a článku 13 ods. 2 uvedenej smernice, v ktorých sa právo na pobyt rodinných príslušníkov občana Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, zachová.

67 Z toho vyplýva, že záver vyplývajúci z bodu 95 rozsudku z 25. júla 2008, Metock a i. (C-127/08, EU:C:2008:449), sa na situáciu, o ktorú ide vo veci samej, neuplatňuje.

68 Vzniká však otázka, či skutočnosť, že pani Chenchooliahová stratila postavenie „oprávnenej osoby“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2004/38, znamená, že na rozhodnutie o vyhostení prijaté predovšetkým z dôvodu, že jej bolo odmietnuté právo na pobyt podľa článku 7 ods. 2 tejto smernice, sa nevzťahuje táto smernica, ale iba vnútroštátne právo, ktoré sa uplatňuje mimo pôsobnosti uvedenej smernice.

69 Na túto otázku treba odpovedať záporne.

70 V tejto súvislosti treba uviesť, že smernica 2004/38 neobsahuje len pravidlá upravujúce podmienky získania jedného z rôznych druhov práva na pobyt, ktoré stanovuje, a podmienky, ktoré musia byť splnené na to, aby sa mohlo pokračovať vo využívaní dotknutých práv. Táto smernica okrem toho stanovuje aj súbor pravidiel, ktorých cieľom je upraviť situáciu vyplývajúcu zo straty jedného z týchto práv, najmä v prípade odchodu občana Únie z hostiteľského členského štátu.

71 Článok 15 smernice 2004/38, nazvaný „Procedurálna ochrana“, vo svojom odseku 1 stanovuje, že postupy stanovené článkami 30 a 31 tejto smernice sa uplatňujú analogicky na všetky rozhodnutia obmedzujúce voľný pohyb občanov Únie a ich rodinných príslušníkov z iných dôvodov, než je verejný poriadok, verejná bezpečnosť alebo verejné zdravie.

72 Okrem toho článok 15 ods. 3 smernice 2004/38 stanovuje, že hostiteľský členský štát nesmie do takéhoto rozhodnutia o vyhostení zahrnúť zákaz vstupu na územie.

73 Podľa samotného znenia článku 15 smernice 2004/38 a bez toho, aby bolo toto ustanovenie zbavené veľkej časti svojho zmyslu a potrebného účinku, sa pôsobnosť tejto smernice vzťahuje na rozhodnutie o vyhostení, ktoré bolo rovnako ako vo veci samej prijaté z dôvodov, ktoré nesúvisia so žiadnym nebezpečenstvom pre verejný poriadok, verejnú bezpečnosť alebo verejné zdravie, ale týkajú sa toho, že rodinný príslušník občana Únie, ktorý mal v minulosti právo na prechodný pobyt na základe smernice 2004/38, odvodené od výkonu slobody pohybu týmto občanom Únie, v súčasnosti už nemá k dispozícii takéto právo na pobyt v dôsledku odchodu uvedeného občana z hostiteľského členského štátu a jeho návratu do členského štátu, ktorého je štátnym príslušníkom.

74 Toto ustanovenie, ktoré sa nachádza v kapitole III smernice 2004/38, nazvanej „Právo pobytu“, totiž stanovuje režim, ktorý sa uplatní v prípade, že právo na prechodný pobyt na základe tejto smernice zanikne, a to najmä vtedy, ak občan Únie alebo jeho rodinný príslušník, ktorý v minulosti využíval právo na pobyt do troch mesiacov alebo na viac ako tri mesiace na základe článku 6 alebo článku 7 tejto smernice, už nespĺňa predmetné podmienky práva na pobyt a hostiteľský členský štát ho teda v zásade môže vyhostiť.

75 V prejednávanej veci mala pani Chenchooliahová v určitom období právo na pobyt v Írsku podľa článku 6 ods. 2 smernice 2004/38 po tom, čo uzavrela manželstvo s občanom Únie, ktorý vykonal svoje právo na voľný pohyb v tomto členskom štáte.

76 V nadväznosti na odchod jej manželského partnera však toto právo na pobyt stratila, keďže už nespĺňala podmienku týkajúcu sa požiadavky sprevádzať občana Únie, ktorý vykonáva svoje právo na voľný pohyb, alebo sa k nemu pripojiť, čo viedlo k zamietnutiu jej žiadosti o priznanie práva na pobyt podľa článku 7 tejto smernice.

77 Keďže, ako už bolo uvedené v bode 66 tohto rozsudku, takáto situácia nespadá pod nijakú zo situácií uvedených v článku 12 ods. 2 a článku 13 ods. 2 smernice 2004/38, v ktorých sa právo na pobyt rodinných príslušníkov občana Únie, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, zachová, hostiteľský členský štát môže voči pani Chenchooliahovej prijať rozhodnutie o vyhostení podľa článku 15 uvedenej smernice. Takéto rozhodnutie o vyhostení však možno prijať len pri dodržaní požiadaviek stanovených v tomto ustanovení.

78 Ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 75 svojich návrhov, toto konštatovanie nie je v situácii, o akú ide vo veci samej, nezlučiteľné s okolnosťou, že dotknutá osoba stratila postavenie „oprávnenej osoby“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2004/38.

79 Dôsledkom straty tohto postavenia je totiž to, že dotknutá osoba už nepožíva práva na pohyb a pobyt na území hostiteľského členského štátu, na ktoré mala nárok počas určitého obdobia, keďže viac nespĺňa podmienky, ktorým tieto práva podliehajú. Naproti tomu táto strata neznamená, ako vyplýva z bodu 74 tohto rozsudku, že smernica 2004/38 sa viac neuplatňuje na prijatie rozhodnutia o vyhostení tejto osoby hostiteľským členským štátom z takéhoto dôvodu.

80 Pokiaľ ide o dôsledky uplatniteľnosti článku 15 smernice 2004/38 v takej situácii, o akú ide vo veci samej, z odseku 1 tohto ustanovenia vyplýva, že záruky stanovené v článkoch 30 a 31 uvedenej smernice sa uplatňujú „analogicky“.

81 Výraz „analogicky“ treba chápať v tom zmysle, že ustanovenia článkov 30 a 31 smernice 2004/38 sa v rámci jej článku 15 uplatňujú len vtedy, ak sa môžu skutočne uplatniť – v prípade potreby prostredníctvom nevyhnutných úprav – na rozhodnutia prijaté z iných dôvodov než z dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia.

82 Takým však nie je prípad článku 30 ods. 2 smernice 2004/38, článku 31 ods. 2 tretej zarážky tejto smernice a článku 31 ods. 4 uvedenej smernice.

83 Tieto ustanovenia, ktorých uplatňovanie sa prísne obmedzuje na rozhodnutia o vyhostení prijaté z dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia, sa preto neuplatňujú na rozhodnutia o vyhostení, na ktoré sa vzťahuje článok 15 smernice 2004/38.

84 Pokiaľ ide o ustanovenia článkov 30 a 31 smernice 2004/38, ktoré sa majú uplatňovať v rámci jej článku 15, konkrétne v súvislosti s článkom 31 ods. 1 tejto smernice a právom na prístup k súdnym opravným prostriedkom, ktoré treba zabezpečiť v súlade s týmto ustanovením, je potrebné uviesť, že vzhľadom na to, že takéto opravné prostriedky spadajú pod „vykonávanie práva Únie“ v zmysle článku 51 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, procesné podmienky týchto opravných prostriedkov, ktoré sú určené na zabezpečenie ochrany práv priznaných smernicou 2004/38, musia rešpektovať najmä požiadavky vyplývajúce z práva na účinný prostriedok nápravy uvedeného v článku 47 uvedenej Charty.

85 Okrem toho v súlade s článkom 31 ods. 3 smernice 2004/38, ktorý je ustanovením uplatniteľným v rámci článku 15 tejto smernice, konania o opravnom prostriedku musia umožniť nielen preskúmanie zákonnosti dotknutého rozhodnutia, ako aj skutočností a okolností, z ktorých toto rozhodnutie vychádza, ale aj zabezpečiť, aby predmetné rozhodnutie nebolo neprimerané.

86 Treba tiež uviesť, že keďže článok 15 ods. 1 smernice 2004/38 odkazuje iba na analogické uplatnenie článkov 30 a 31 tejto smernice, iné ustanovenia kapitoly VI uvedenej smernice, medzi ktoré patria články 27 a 28 tejto smernice, sa neuplatňujú v rámci prijímania rozhodnutia podľa článku 15 tej istej smernice.

87 Ako bolo pripomenuté v bode 65 tohto rozsudku, ustanovenia článkov 27 a 28 smernice 2004/38 sa totiž uplatňujú len vtedy, ak dotknutá osoba má v súčasnosti na základe tejto smernice právo na pobyt v hostiteľskom členskom štáte, ktorý je buď prechodný, alebo trvalý (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júla 2008, Metock a i., C-127/08, EU:C:2008:449, bod 95).

88 Napokon treba zdôrazniť, že podľa článku 15 ods. 3 smernice 2004/38 rozhodnutie o vyhostení, ktoré možno prijať vo veci samej, nemôže v žiadnom prípade obsahovať zákaz vstupu na územie.

89 Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti treba na položené otázky odpovedať tak, že článok 15 smernice 2004/38 sa má vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje na rozhodnutie o vyhostení prijaté voči štátnemu príslušníkovi tretieho štátu z dôvodu, že tento štátny príslušník už nemá právo na pobyt na základe uvedenej smernice, a to v takej situácii, o akú ide vo veci samej, keď sa tento štátny príslušník zosobášil s občanom Únie v čase, keď tento občan využil svoju slobodu pohybu tým, že prišiel do hostiteľského členského štátu a zdržiaval sa v ňom spolu s uvedeným štátnym príslušníkom, pričom tento občan sa následne vrátil do členského štátu, ktorého je štátnym príslušníkom. Z toho vyplýva, že príslušné záruky stanovené v článkoch 30 a 31 smernice 2004/38 treba uplatniť v rámci prijímania takéhoto rozhodnutia o vyhostení, ktoré v žiadnom prípade nemôže obsahovať zákaz vstupu na územie.

O trovách

90 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Článok 15 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, sa má vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje na rozhodnutie o vyhostení prijaté voči štátnemu príslušníkovi tretieho štátu z dôvodu, že tento štátny príslušník už nemá právo na pobyt na základe uvedenej smernice, a to v takej situácii, o akú ide vo veci samej, keď sa tento štátny príslušník zosobášil s občanom Únie v čase, keď tento občan využil svoju slobodu pohybu tým, že prišiel do hostiteľského členského štátu a zdržiaval sa v ňom spolu s uvedeným štátnym príslušníkom, pričom tento občan sa následne vrátil do členského štátu, ktorého je štátnym príslušníkom. Z toho vyplýva, že príslušné záruky stanovené v článkoch 30 a 31 smernice 2004/38 treba uplatniť v rámci prijímania takéhoto rozhodnutia o vyhostení, ktoré v žiadnom prípade nemôže obsahovať zákaz vstupu na územie.

Podpisy